

Bayramlarınız Düş Değil Gerçek Olsun

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mayıs 2026

Çelimsiz düşler sokağı...

Uyumsuz renklerin tutanaklara geçtiği ve salkım söğütlerin sonlanmayan vardiyası.

Metruktü çoğu düş ve meczup.

Yakarışların postaya verildiği Tanrıya ulaşmasının ise an meselesi olduğu.

Düşküdü kimi insan ve çelimsiz tıpkı düşler gibi.

Cebbardı kimi kadın elinde oklava dilinde sakız, çiğnedi ve çiğnedi yanı başında duran adamı.

Kimisi kibardı ve hayli sessiz ne de olsa böyle görmüştü ailesinden.

Çimdik attı rüzgâr yere düşen yaprağa ki yaprak da pek bir çelimsiz ve son bir gayretle uçuşa geçti rüzgârın sırtında.

Harcı âlem iken kâinat ve cümbüş misali insan cemiyeti:

Hizaya gelmesi gerekenler bir kenara dizildi hayli ürkek hayli korkmuş.

Kimisi ise farkındalığın çok gerisinde haybeden sırtıp devam ettiler neyse meşguliyetleri.

Ciddi adamlar ve kadınlar cılkı çıkmış düzene teessüf etseler de değişen bir şey yoktu işte değişmesi gerekenler cemiyet haberlerinde baş sırada ve yandan çarklı hayaller düş çukurunda.

Meziyeti olanlar yuhalandı adeta bir eziyet idi gördükleri.

Sulusepken suladı toprağı ama o da pek bir isteksiz çekildi içine dosdoğru ve tüm barajlar susuz kaldı topraklar çöle döndü cengâver bulutlar grevde.

Mazgallar taşıtı dünyanın dört bir yanını koku sardı ve ölümdü payidar olan ölümdü yaşama paye vermeyen.

Girizgâh bundan ibaret ve susuz gök susuz yeryüzü sudan sebeplerle insanların birbirine yaptığını hoş görmedi artık ne de olsa emir büyük yerden.

Kayrası düzenin.

Sözcükler ise pek bir sitemkâr.

Düşler çelimsiz düşmeye gör sen derde.

Gerçekler can yakan doğruyu söyleyenin kapısından kovulduğu köylere muhtar seçimi de yapılmadı.

Anlayacağınız düzen bozulmuştu cihan genelinde ve soytarı ahkâmlar sardı dört bir yanı ağzı olan değil cebi dolu olandı konuşan ama nereye kadar ne de olsa yaşam sınırsız değildi istekler ve haz sınırsız olsa bile bakalım, bu kadarına izin verecek miydi Tanrı?

Suslar bürüdü.

Sesler kesildi.

Bir çığlık.

Bir itiş kakış.

Bir çocuk doğdu.

Bir adam öldü.

Bir kadın daha öldürüldü.

Ve başka bir mekânda aynı saatte bir çocuk kapadı gözlerini hayata.

Bir sebep-sonuç ilişkisi arayan mantığı ise hezeyan bürüdü ne de olsa hiçbir şey hiç kimse mantık dâhilinde yaşamıyor ve geçerli bir sebep bulamıyordu.

Yorgun ruhlar sokağı.

Unutulmuş hayatlar çıkmazı.

Ölü suretler caddesi.

Adı konmamış duygular ve insanlar.

Mevsim bahardı yıllardan 2026.

Yaz kapıda.

İnsanlar beklemede.

Cüret eden edebildiğince.

Susan son noktaya kadar noktayı çoktan koymuşken.

Yazar ise çelişiyordu nokta ve üç nokta arasında gidip gelirken belki de kalemi kırmalıydı ama kırık kalbi buna dayanamazdı artık.

Kırk dereden su getirdi kağnılar.

Kırklandı insanoğlu.

Kıtlık baş gösterdi.

Ve muzip bir tını duyuldu.

Davullar çalıyor şarkılar söyleniyordu.

Usulca başını uzattı yazar kalemin arkasından ve kale alınmadığı ne var ne yok gördü ki kale duvarları aşılacak üzereydi ve kırk satır mı kırk katır mı diyenlere muzipçe gülümsedi o da:

Değil mi ki cihan teyakkuzda tüm kale kapılarını açtı ardına kadar ve tüm ahali coşkuyla daldı içeri:

Ne de olsa bu gün bayramdı.

Bayramın şerefine tüm kırgınlıklar tüm sıkıntılar bir süreliğine de olsa unutulmuştu işte.
Duygular coşkulu alabildiğine ve duyumsadığı kadar mutluydu insan tüm gördükleri bir düşünce olsa bile:
Bayramlarınız düşünce değil gerçek olsun.
Bayramınız mutlu ve mübarek olsun, ey ahali...

Mutlu bayramlar dilerim, sevgili dostlarım...